

Huru man får frid

Darby, John Nelson,

73 Qa Br.

National Library
of Sweden

*Teal
upplaga
(1889)*

Huru man får frid.

Af

J. N. Darby.

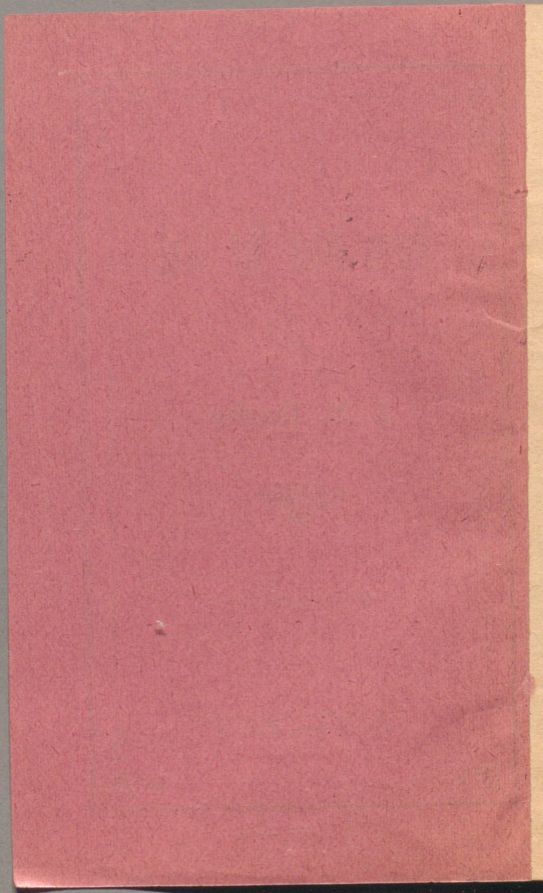

Andra upplagan.

A. B. Petersons Pappershandel
6 Boijes Bazar, Göteborg.

Pris 10 öre.

1889

Huru man får frid.

Af

J. N. Darby
J. N. Darby.

Andra upplagan.

A. B. Petersons förlag, 6 Roljes Bazar, Göteborg.

Pris 10 öre.

Hörn man får sig.

J. N. Darby

Göteborg. Victor Fischer's Boktr., 1889.

Huru man får frid.

— Huru kan jag få frid med Gud?

— Gud har stiftat frid genom blodet på Kristi kors.

— Detta förnekar jag icke, jag tror det; men jag har ej frid, och huru kan jag erhålla den?

— »Eftersom vi nu blifvit rättfärdigade af tron, hafva vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus.»

— Jag vet väl, att det så är skrifvet; men jag har ej frid, *det* vet jag. Jag önskar, jag hade det, och stundom tänker jag, att jag icke ens har någon tro. Jag ser, att du är lycklig. Huru kan man erhålla denna själens lycksalighet?

— Du anser således icke, att det är förmätenhet att säga sig hafva frid med Gud och att vara viss om Hans ynnest och derföre viss om sin egen frälsning?

— Jag tror, att det vore förmätet af *mig*; men jag ser af skriften, att man kan vara viss, och derföre måste det vara rätt; jag ser också, att några åtnjuta Guds ynnest, och hos dessa märker jag, att friden är en verklig-
het. Men jag vet ej, huru jag skall få frid. Det gör mig bedröfvad, när jag tänker derpå, ehuru jag framlefver min dag såsom andra kristna. Men jag vet, att jag icke har frid; ej heller åtnjuter jag Guds ynnest såsom jag ser, att du och andra åtnjuta den. Och det är en mycket allvarsam sak, ty om de, som blifvit rättfärdigade af tron, hafva frid med Gud, såsom du säger, och som jag vet att skriften äfven säger, och jag icke har frid med Gud, så kan jag ej heller vara rättfärdigad?

— Du har icke den sanna känne-
domen om rättfärdiggörelse genom tron. Jag säger icke, att du ej är rättfär-
diggjord inför Gud, men ditt samvete har ej tillegnat sig rättfärdiggörelsen.

Hvar och en, som tror Guds Son, är i Guds ögon rättfärdigad ifrån allt. Men innan Gud visat honom detta, innan han fattat värdet af Kristi verk, har han intet medvetande deraf i sin själ, och om han, såsom du, har allvar med saken, har han naturligtvis icke frid; ej heller är hans frid fast grundad, förr än han vet, att han är i Kristus, så väl som att Kristus dog för honom. Att en kristen kan, såsom du säger, framlefva sin dag utan frid, häntyder på ett skeft och falskt förhållande, som förr eller senare måste upphöra. Det är detta, som ofta förorsakar bekymmer på dödsbädden. Den kristliga verksamheten har på ett sorgligt sätt urartat till ett slags medel att göra själen lycklig, i stället för att vara en verksamhet i Andens kraft af en själ, som har frid med Gud. Om en meniska är verkligt allvarlig och vandrar inför Gud, så har hon ingen ro i sin själ, förr än hon har frid med Honom, och ju djupare denna själskamp är,

desto bättre. Alla dessa själsstrider bringa endast ogräset till ytan, såsom när man plöjer och harfvar en åker. För detta ändamål äro de nyttiga och nödvändiga; men de äro icke grödan, som tron på Kristi fullkomnade verk frambringa. Gud har stiftat frid genom blodet på Hans kors. Hans verk är fullkomnadt. Han har »en enda gång i tidernas fullbordan blifvit uppenbarad till borttagande af synden genom sitt eget offer» (Ebr. 9: 26). Och Han fullkomnade det verk, som Hans Fader hade gifvit Honom, att Han skulle göra (Joh. 17: 4). Detta verk, hvilket borttager vår synd, är fullkomligt och af Gud antaget. Om du kommer till Gud genom Honom, och dina synder ändock icke äro fullkomligt borttagna, så kunna de aldrig borttagas, ty Han kan icke vidare dö; och allt sker genom »det enda offret», »eljest måste Han», såsom aposteln i Ebr. 9 kap. bevisar, »flera gånger hafva lidit».

— Jag ser nu detta tydligare, och att det är ett fullkomligt fullbordadt verk, gjordt en gång för alla

— Hvad mera behöfver du då, för att hafva frid?

— Det är just hvad jag önskar tydligt se.

— Låtom oss, innan vi tala om ditt tillstånd och dina hinder, söka att få sjelfva saken klar för oss. Hvem var det som gjorde detta verk?

— Kristus, naturligtvis.

— Hvad del hade du deri?

— Ingen.

— Visserligen ingen. Och på hvilket själstillstånd har det sin tillämpning, på ett gudfruktigt eller ett ogudaktigt?

— Bör jag icke blifva helig?

— Visserligen, utan helgelse får ingen se Herren. Men du ser icke huru snar du är att med egenrättfärdighetens instinkt vända dig från Kristi verk till din egen helighet — till hvad du är? Det är märkvärdigt, huru rädd

menniskan är för det, som gör henne och hennes själfbelåtenhet till ett intet. Ditt begär efter helighet är emellertid af den nya menniskan. Vore du kall-sinnig därför, skulle jag försöka att väcka ditt samvete och icke tala om frid, utan hellre nedgöra din falska frid. Men låtom oss nu söka att utforska, huru en bekymrad själ kan finna frid.

— Jag är stundom förskräckligt kallsinnig, och det bekräftar mig; men jag har ej frid, och jag skulle vilja gifva allt för att få frid.

— Jag betviflar icke, att denna kallsinnighet på visst sätt hindrar dig att finna frid, men vi behöfva i ödmjukhet lära, hvad vi äro. Jag upprepar min fråga ånyo: tillämpas Kristi verk på din ogudaktighet eller på ett förbättradt tillstånd?

— På min ogudaktighet, naturligtvis.

— Utan tvifvel. Följaktligen icke på din helighet, om du hade någon,

ej heller på ett förbättradt tillstånd. Hvad söker du dock för att få frid? Är det ej ett förbättradt själstillstånd?

— Jo, det är sant.

— Då är du på orätta vägen, emedan det, hvarigenom Kristus har stiftat frid, tillämpas på din ogudaktighet. Ditt begär är rätt, men du börjar från orätt sida, du söker helighet för att få Kristus, i stället för att se upp till Kristus för att få helighet.

— Men jag hoppas på Hans hjälp för att få den.

— Det tror jag, men du söker Hans *hjälp* och ser icke på Hans *verk* eller blodsutgjutelse för att få frid. Du behöfver *rättfärdighet*, icke *hjälp*. Vi behöfva hans hjälp hvarje ögonblick, när vi äro rättfärdiggjorda. Dock är detta sökande efter helighet icke utan sin frukt, emedan det leder dig att se, att du på detta sätt icke kan finna hvad du söker, hvarken helighet eller frid. Men då du finner, att du ingenting kan åstadkomma, och att, ehu-

ru viljan är tillstädes hos dig, du dock ej har förmåga »att verka det goda», så skall detta genom Guds nåd och genom käunedomen om att det icke fins något godt i dig, leda dig till det som gifver frid, nemligen *Kristi verk*, och ej ditt tillstånd, eller nådens verk i dig. Detta är Guds verk; men vi få icke betrakta det såsom vägen till frid, utan helt enkelt och uteslutande se på Kristi verk och Guds välbehag i Honom. Men säg mig nu, i hvilket förhållande står du till Gud?

— Jag vet icke. Det är just det, som oroar mig.

— Är du förlorad?

— Det hoppas jag, att jag icke är. Naturligtvis äro vi förlorade, hvad vår natur beträffar; men jag hoppas, att det finnes ett nådens verk i mig, ehuru jag stundom betviflar det.

— Antag, att du nu stode inför Gud, och att din sak skulle afgöras; hurudan skulle din ställning vara, om du skulle dömas efter dina *gerningar*?

Tror du dig kunna bestå inför Gud?

— Jag hoppas, att det skulle gå mig väl; jag tror, att ett nådens verk börjat i mig; men jag kan icke tänka på domen utan fruktan.

— Jag tviflar icke på att Guds nåd är verksam i dig, men här är just sjelfva det afgörande i vår fråga. Hvad du behöfver är att ställa dig inför Gud och att då veta, att du, om Gud går till doms med dig (hvilket Han då måste göra efter sin rättvisa och med afseende på ditt tillstånd och dina verk) är helt *förlorad!* Du är en syndare, och en syndare kan icke bestå inför Gud i domen. Det är ej en *hjelp*, du här behöfver, utan *rättfärdighet*, och det har du ej; jag menar hvad din tro och ditt samvete beträffar. Rättfärdighet allena kan tillfredsställa Gud, *Guds* rättfärdighet — ty någon annan gäller icke inför Gud. Ej beller åstadkommes den genom nådens verk i oss. Det är genom Kristi verk och i Honom förmedelst tron,

vi ega den; genom Honom rättfärdig-
 gör Gud de ogudaktige. Den förlora-
 de sonen är ett bevis härpå. Det var
 ett Guds verk i honom: han kom till
 besinning, fann att han var på väg
 att förgås, och gick till sin fader. När
 han började att vända om, bekände han
 sina synder, men tillade: »gör med mig
 såsom med en af dina legodrängar».
 Han var uppriktig. Han hade en för-
 nimmelse af fadrens godhet och känsla
 af synd, och han gjorde beräkningar
 med afseende på hvad han kunde vän-
 ta, när han skulle möta sin fader. Det
 gör *du* ock. Han hade hvad den krist-
 na verlden kallar ödmjukhet och ett
 ödmjukt hopp; han drog slutsatser,
 just såsom du, hvilka bevisade — hvad?
 Att han ännu icke hade mött sin fa-
 der, ty i så fall kunde han ej hafva
 funderat på, huru han skulle blifva
 emottagen, då han en gång mötte ho-
 nom. Sådan är dens ställning, *som*
aldrig mött Gud, ehuru Gud har ver-
 kat i honom. När han kom till sin

fader, sade han icke ett ord om att blifva gjord lika med »legodrängarne». Han bekände fullt sina synder. Hans föregående erfarenhet hade bragt honom i hans trasor till fadren med sina synder, icke att han *älskade* dem, men han var medveten om dem och bekände dem. Följden af en syndares erfarenhet rörande hans ställning är, att han i sina synder går till Gud; nåden herskar, han emottager Fadrens omfamning, han får den yppersta klädningen, Kristus, Guds rättfärdighet, hvilken inga egna framsteg kunna gifva honom, och hvaraf han intet eger förut. Det är något nytt, som gifves honom. Inför Gud behöfva vi Kristus, icke tillväxt, vi behöfva rättfärdiggörelse genom Honom, ej hjälp eller förbättring. Gud har hjälpt oss, annars skulle vi icke kunna nalkas Honom. Det har skett ett framåtskridande, men detta har bestått deruti, att vi blifvit förda till Gud, icke för att bedöma våra framsteg och förden-

skull hoppas, utan för att döma synden i Hans åsyn och veta, att Han icke kan fördraga den och att i stället för oss sjelfva finna Kristus såsom den fullkomligt välbehaglige inför Gud, Kristus, som har burit våra synder, Kristus som är vår fullkomliga och eviga rättfärdighet. Det är icke genom att se på våra framsteg, som vi finna frid. Vore det så, borde vi säga: »Eftersom vi nu blifvit rättfärdigade genom våra framsteg, hafva vi frid med Gud»; men så säger aldrig Guds ord. Ett verkligt framåtskridande är att vi kommit till Gud såsom helt och hållet förlorade syndare, bekännande våra synder, och att »i oss, det är i vårt kött, bor icke något godt» och derföre äro medvetna om, att vi äro förlorade. Det är icke frågan om hvad vi skola blifva, ej heller huru vi skola dömas på domens dag, utan om upptäckten af hvad vi äro, våra begångna synder och vår syndfulla natur, hvilka äro en upprigtig själs

största plåga, och emottagandet af Kristus i stället för detta — »den yppersta klädningen» i stället för våra »trasor». Vi hafva funnit Kristus och trott på Honom. Han är försoningen för våra synder, Han bar dem i sin kropp på trädet; och då vi nu hafva Kristus, är Han vår rättfärdighet; Gud fördömde synden i köttet, när *Han var ett offer derför* (Rom. 8: 3), och vi äro icke »i köttet» utan »i Kristus». I stället för Adam och hans synder, d. v. s. oss sjelfva, hafva vi Kristus och värdet af Hans verk. Detta är sant om hvar och en, som tror på Honom, hvar och en, som kommer till Gud genom Honom. Vore vi så enfaldiga som skriften är, så skulle vi strax se detta. Men vi äro icke enfaldiga och måste derföre botas från våra hjertans egenrättfärdighet, och såsom blotta syndare inför Gud finna, att Gud har i kärlek upptagit frågan om våra synder och vår onda natur, har sett framåt till domens dag och »en gång för alla»

och för alltid på korset afgjort frågan för hvar och en, som kommer till Gud genom Honom. Han har der dömt synden, ja, äfven den allra största, neml. fiendskapen mot Gud, och förfor dermed på så sätt, att Han borttog den enligt sin egen rättfärdighet. Gud mötte synden på korset, när Kristus gjordes till synd för oss, och genom Hans död hafva vi dött ifrån synden och äro frukten af Hans själs arbete inför Gud. Han har burit många synder, och blifvit uppenbarad till borttagande af synden, Han har i denna viktiga stund i rättfärdighet förhärli- gat Gud deruti. *Han* tog på sig, hvad jag hade förtjenat; jag får frukten af hvad Han han gjort. För att uttrycka oss enkelt: jag kommer till Gud som Abel med detta offer i min hand. Gud måste erkänna dess värde; jag får vittnesbörd, att jag är rättfärdig; min gåfva godkännes, *mitt* mottagande är euligt värdet af *Kristi offer* i Guds ögon. Att komma dermed är att er-

känna, att jag hvad mig sjelf beträffar är rättvist utesluten och ej att någon förbättring skett med afseende på mitt tillstånd; jag kommer så att säga med Kristus, mitt slagtrade Lamm i min hand och vittnesbördet gifves åt min gåfva. På denna är det Gud ser, när jag så kommer, och icke på mitt tillstånd, hvilket jag härmed bekänner vara en syndares, hvilkens enda rättighet är att vara utestängd från Gud.

— Men skall jag icke emottaga Kristus?

— O, huru det egna »jaget» inblandar sig i de mest välsignade vittnesöörd om Guds nådevägar med oss. Jag säger, här är Kristus dig erbjuden af Gud, Guds Lamm. Du svarar »Men måste jag icke mottaga Honom?» Jag undrar ej derpå. Jag förebrår dig icke; det är menniskonaturen, vår natur i köttet; men glöm ej att i »jaget» bor icke något godt. Men säg mig, skulle du icke fröjdas öfver att ega Honom?

— Naturligtvis.

— Då gäller din fråga egentligen icke ditt emottagande af Honom, utan om Gud verkligen gifvit Honom åt dig, och i Honom evigt lif. En enfaldig själ skulle säga: »Jag kunde ej vara nog tacksam, om jag egde Honom!» Men emedan alla icke äro enfaldiga, vill jag säga några ord äfven om denna sak. Antag att du har illa förolämpat någon, och en vän söker att gifva honom, den förolämpade, upprättelse — hvem är det som bör emottaga denna upprättelse?

— Den, naturligtvis, som har blifvit förolämpad.

— Visserligen. Och hvem blef förolämpad genom dina synder?

— Gud.

— Hvem skall då mottaga upprättelsen?

— Gud.

— Så är det. Och tror du, att Han har emottagit den?

— Helt visst.

-- Och att Han är --

— Tillfredsstäld.

— Är icke du det äfven?

— O, nu ser jag hur det är. Kristus har gjort hela verket, och Gud har antagit det; min skuld eller min rättfärdighet äro ej längre i fråga. Han är min rättfärdighet inför Gud. Huru underbart är ej detta! Och dock, huru enkelt! Hur dåraktig jag varit, som ej sett det

— Det är tron på Kristi verk, och vissheten om, att Gud har antagit det, som ger frid. Du behöfver ej nu fråga, om du tror. Föremålet är framför din själ; hvad Gud har uppenbarat, veta vi derigenom, att vi se det genom tron. Det är derom, du är förvissad, men icke om ditt eget tillstånd. Du ser t. ex. ljuset framför dig och känner det, men icke derigenom, att du käuner ditt ögas tillstånd; du känner ditt ögas tillstånd, i det du ser ljuset. Men du säger: Huru dåraktig jag var. Så är det alltid. Men låt

mig fråga dig, hvad du sökte? Var det Kristus, eller helighet i dig sjelf och ett förbättradt själstillstånd?

— Det var helighet och ett förbättradt själstillstånd.

— Då var det icke underligt, att du ej såg Kristus. Hvad Gud kallar att vara Hans rättfärdighet underdånig, är att emottaga en rättfärdighet, som icke är af eller i oss sjelfva — Kristus inför Gud — och att vårt stolta jag, genom nåden underkastar sig att blifva frälst genom det, som ej är af eller i oss sjelfva. I stället för det egna jaget, i stället för vår plats i köttet hafva vi Kristus. Hade du fått frid på det sätt du sökte, med hvem skulle du hafva blifvit tillfredsställd?

— Med mig sjelf.

— Alldeles riktigt. Och hvad hade följden blifvit? Du hade sökt Kristus såsom en hjelpare, men stängt Honom ute såsom din rättfärdighet och frid. Och emedan en upprigtig själ, som verkligen blifvit undervisad af Gud,

icke kan blifva tillfredsstäld med sig sjelf, så förblifver hon, ehuru hon har förtroende till Guds kärlek, om hon vandrar med Honom, dock kanske många år utan frid, tills hon blifver Guds rättfärdighet underdånig. Och märk nu en annan ting: den själ, som har frid med Gud, kan nu betrakta Kristus för att lära af Honom. Han har icke allenast burit våra synder och dött från synden och sålunda i döden ändat hela den gamla människans historia för dem, som tro, emedan de hafva blifvit korsfästa med Honom, utan Han har ock förhärligat Gud i detta verk (Joh. 12: 31, 33. 17: 4, 5), och sålunda förvärfvat ett rum för människan i Guds härlighet och redan nu gifvit henne en ställning i fullkomligt välbehag, enligt Guds natur och nåd, hvilken Han har förhärligat. Sådan är vår ställning inför Gud. Den gamla människan och hennes synder äro icke allenast alla borttagna från Guds åsyn, utan vi äro i

Kristus inför Gud, och vi hafva medvetandet deraf genom den Helige Ande, som gifvits oss (Joh. 14: 20), benådade i den Älskade, omgifna såsom Han af gudomlig ynnest. Sålunda bor Han äfven i oss, och detta leder till utöfvande af sann helighet. Vi äro helgade, afskilda åt Gud genom Hans blod; men vi äro det derigenom, att vi ega Hans lif, eller Honom såsom vårt lif, och den Helige Ande, och detta Hans lif i oss blifver måttet för vår vandel och vår gemenskap med Gud. Vi äro icke våra egna, ty vi äro dyrt köpta, och ingenting oförenligt med Hans blod och dess värde och kraft i våra hjertan anstår en kristen. Detta uttryckes skönt i det Gamla Testamentets förebilder. När en spetsköck blef renad, så offrades icke allenast, utan blodet ströks ock på högra örontippen, tummen och stortån. Hvarje tanke, hvarje gerning, allt i vår vandel, som ej kan uthärda profvet af detta blod, borde vara uteslutet från den krist-

nes lif. Och huru glad är han ej att blifva verkligen frigjord från denna världen och från syndens kropp och hafva detta dyrbara blod såsom bevekelsegrunden, måttet och försäkran derom, att allt som bedröfvar Guds helige Ande, hvarmed vi blifvit beseglade, när vi sålunda bestrykas, är otillbörligt för en kristen, emedan Kristus bor i honom. Och detta dyrbara blod och kärleken, som Kristus visade, när Han utgöt det, blifva bevekelsegrunder, och den Helige Ande kraften till den hängifvenhet och kärlek, hvarigenom vi vandra såsom Kristi efterföljare. Om vi äro i Kristus, är Kristus i oss; och vi veta det genom den Helige Ande, som blifvit oss gifven (Joh. 14:), och vi äro Kristi bref i denna värld; Jesu lif bör uppenbaras i vår dödliga kropp.

— Men din måttstock är mycket hög.

— Det är densamma som Skriften gifvit oss. »Den, som säger sig för-

blifva i Honom, bör ock sjelf vandra så, som Han vandrade». Gud sjelf framställes för oss såsom mönstret, emedan Kristus är uttrycket af det, som är gudomligt i en menniska. »Så varen nu Guds efterföljare, såsom älskade barn, och vandren i kärlek, likasom ock Kristus älskade oss och utgaf sig sjelf för oss såsom gåfva och offer Gud till en välluktande doft». Icke heller är det någon gräns därför. »Deraf hafva vi lärt känna kärleken, att Han utgaf sitt lif för oss; äfven vi böra utgifva vårt lif för bröderna». »Nu ären I ljus i Herren; vandren såsom ljusets barn». Men märk, det är ingenting lagiskt häruti, ingenting hvarmed vi söka förbättra vår sak inför Gud. Många skulle kanske säga, att fullkomlig nåd och visshet ger oss frihet att göra hvad vi behaga; att om vi äro säkra på, att vi äro frälsta, goda verk ej äro af nöden. Detta är en förskräcklig grundsats. Likasom hade vi intet annat mål för vår van-

del än att »blifva frälsta», intet annat än lagisk trældom och förpligtelse, och när vi äro frälsta intet vidare mål. Detta är ett ofantligt stort misstag, som vi aldrig skulle begå i timliga ting. Hvad skulle vi tänka om förståndet hos den människa, som sade att barnen vore fria från alla skyldigheter mot sina föräldrar, derföre att det är säkert, att de äro deras barn och att de alltid skola förblifva det? Jag skulle säga, att just emedan de äro barn och alltid skola förblifva det, hafva de skyldigheter.

— Detta är klart och tydligt, ehuru jag aldrig tänkt derpå. Men menar du, att vi inga skyldigheter hade mot Gud, innan vi blefvo Hans barn?

— Nej, det menar jag icke, men vi hade icke samma skyldigheter; du kan ej vara skyldig att vandra såsom en kristen innan du blifvit en kristen. Vi voro skyldiga att vandra så, som människor i sitt naturliga tillstånd böra vandra inför Gud, och härför

är lagen den fullkomliga måttstocken. Men på denna grund voro vi, såsom vi hafva sett, alldeles förlorade. Nu äro vi, som genom nåden tro, fullkomligt frälsta och äro Guds barn genom tron på Kristus Jesus och våra pligter äro nu Guds barns pligter. Pligter och äfven sann kärlek härflyta från de släktförhållanden, hvori vi äro, och medvetandet om dessa är ursprunget till pligten och utmärker densamma, och vår förgätenhet deraf förändrar ej vår skyldighet. Och så talar Skriften alltid: »Så varen nu Guds efterföljare såsom älskade barn». »Så kläden eder nu, såsom Guds utvalda, heliga och älskade, i hjertats barmhertighet» etc. Sann kärlek och pligter härflyta från den plats vi redan innehafva, och äro aldrig medel, hvarigenom vi komma dit. Vi åtnjuta den, när vi vandra deri, eller rättare, vi åtnjuta Guds ljus och ynnest och hafva gemenskapen med Honom deri. Men märk väl, bristan-

• de trohet borde icke leda till tvifvel om vårt barnskap; men emedan vi äro barn böra vi förebrå oss för hvad som är oförenligt med barnskapet. Här tillämpas sanningen om Kristus såsom vår förespråkare såväl som andra sanningar, hvilka jag nu icke kan tala om, ehuru de hvar och en på sin plats äro mycket dyrbara. Märk endast, att förespråkandet icke är medlet, hvarigenom vi fått rättfärdighet, men är grundadt derpå och på Kristi fullbordade försoning för våra synder. Ej heller gå *vi* till *Honom*, att *Han* må föra vår talan, utan *Han* beder för *oss*, emedan vi hafva syndat. Kristus bad för Petrus äfven innan han hade syndat, och *Han* bad just om det som behöfdes; icke att han ej skulle sållas, ty detta behöfde han, men att hans tro icke måtte blifva om intet, när han sållades. O, om vi blott förlitade oss på *Honom*! Se, huru *Han*, omgifven af fiender, i rätta stunden ser på Petrus för att förödmjuka hans hjerta!

— Hur enkelt allt är, när vi jemföra det med Guds ord; och hur det förändrar alla våra tankar om Gud, Allting blir nytt!

— Ja, det är sant, och detta erinrar mig om två andra punkter, som jag önskar tala om. Vi hafva betraktat Kristi verk såsom tillfredsställande, ja, förhärlogande Gud, emedan vi behöfde se, huru rättfärdighet kan erhållas. Men må vi ihågkomma att det var Guds oinskränkta kärlek, som utgaf Kristus och samma kärlek, i hvilken Kristus utgaf sig sjelf för oss. Det är icke för oss rättfärdigheten herskar; detta skall den göra härefter, när Gud kommer för att döma verlden i rättfärdighet. Men för oss herskar nåden, allsvåldig godhet, Gud sjelf, genom rättfärdighet, gudomlig rättfärdighet såsom vi sett, hvilken gifver oss en plats i härligheten, i Guds närhet, efter måttet af Guds välbehag i Kristus. Oinskränkt nåd gifver syndaren plats med Guds Son, förvandlad

till Hans afbild. Likväl är detta rättfärdigt, ty Hans blod och verk berättiga fullkomligt och ovilkorligt till en sådan plats, såsom vi se i Joh. 13:de och 17:de kap. Och nu berömma vi oss af Gud sjelf genom vår Herre Jesus Kristus. Vi känna Honom såsom kärleken; och denna kärlek är summan af all vår glädje och välsignelse; dock i rättfärdighet i Kristus, ty vi gjordes till Guds rättfärdighet i Honom. Vi känna Gud i kärleken och äro förlikte med Honom. Detta är en välsignad ställning, en ställning af helig kärlek och fridfull ro. Vi hafva gemenskap med Fadren och med Hans Son, Jesus Kristus. Hvad är gemenskap?

— Gemensamma tankar, gemensam glädje och gemensamma känslor.

— Tänk derpå — med Fadren och med Hans Son Jesus Kristus!

— Det är underbart. Jag kan knappt fatta det.

— Vi böra se till, att Kristus må

bo genom tron i våra hjertan, på det vi, rotade och grundade i kärleken, må kunna fatta det. Men om den Helige Ande, som bor i oss, är upphofvet till våra tankar, vår glädje, och våra känslor, så kunna de icke vara i strid med Fadrens och Sonens, ehuru vi äro arma svaga varelser. Har ej en kristen sin fröjd i Kristus, i Hans ord, Hans lydriad, Hans helighet, Hans offrande af sig sjelf i lydriad för sin Fader? Och finner ej också Faderen sin fröjd deri? Han är utvald af Gud och kostelig, och för dem, som tro, är Han kostelig. Jag anför det endast såsom en belysning af hvad jag menar. Det är en sak, hvarmed ditt hjerta borde dagligen vara i öfning, och du förstår att hvad som kommer från den Helige Ande öfverensstämmer med Fadrens och Sonens sinne.

— Det är tydligt, men det är så nytt för mig; jag föres in på ett helt

nytt område. Om detta är sant, huru är det med oss alla?

— Ransaka sjelf Skrifterna och se efter, om det så förhåller sig; om Skriften någonsin betraktar den troende annorlunda än såsom egande förlåtelse, varande benådad i den Älskade och medveten deraf såsom den der »icke undfått en trældomsande åter till fruktan utan barnskapets ande, i hvilken han ropar: Abba Fader»

— Men om jag än tror detta, så fins det dock ett skriftställe, som jag icke förstår. Vi uppmanas att »försöka oss sjelfva om vi äro i tron», men hvad du har sagt, synes mig utsluta detta.

— Uppmaningen är ej sådan du framställer den. Många gudfruktiga själar »pröfva» sig upprigtigt, och i allmänhet göra vi det alla.

— Men det står ju så i Skriften.

— Dessa ord utgöra en del af en mening i 2:dra Kor. 13: 3—5. Meningens början är: »Eftersom I sö-

ken ett prof af den Kristus, hvilken talar i mig» . . . hvarefter tilläggas: »Försöken eder sjelfva, om I ären i tron». Det är en förebråelse. Korintierna hade betviflat, att Kristus talade i Paulus, och att han verkligen hade fått apostlaembetet, hvilket kan ses af båda hans epistlar. Och han säger i sitt slutbevis: »I borden försöka eder sjelfva; huru blefven I kristna?» — ty han hade varit medlet till deras omvändelse. Derföre tillägger han: »Kännen I icke eder sjelfva, att Jesus Kristus är i eder? Om ej tilläfventyrs så är, att I i något icke hållen profvet». Huru kom Han in i deras hjertan? Han vädjar till deras visshet för att till deras skam bevisa sitt apostlaembete; men det är ingen uppmaning att pröfva, om man är i tron. Det är godt att pröfva, om vi vandra enligt vår tro; men detta är en helt annan sak. Ett barn gör väl uti att pröfva sig sjelf hvad dess uppförande beträffar; men det vore sorg-

ligt, om det skulle behöfva pröfva, huruvida det vore ett barn. Att alltid vara medveten om barnskapet är en helt annan sak, än att vandra i öfverensstämmelse dermed, och vi böra ej sammanblanda detta. Förlora vi medvetandet om vårt barnskap (hvilket jag icke tror kan ske, der det verkligt eges, förutom i sådana fall, då Gud behöfver tukta oss för synder), så blifva vi pligtförgättna och kalla. Låtom oss betrakta detta bibelställe.

— Jag ser tydligt, att meningen: »Eftersom I söken ett prof af den Kristus, som talar i mig» ej är fullständig, om vi ej tillägga: »Försöken eder sjelfva om I ären i tron». Kraften af apostelns bevisning är i alla afseenden klar, och han vädjar till deras visshet — »Kännen I icke...». Detta sista vore utan mening, om det vore deras pligt att undersöka, om det så förhöll sig. Men huru långt hade vi hunnit i Skriften?

— Eller snarare, hur långt hade vi hunnit utan Skriften? Du läser och ransakar den icke, som du borde. Om du gjorde det, skulle sanningen blifva klar för dig; men må vi ej glömma, att vi behöfva Guds nåd och äro beroende af Honom, på det att vi »såsom nyfödda barn må emottaga den andliga oförfalskade mjölken». Det är ännu en punkt, som jag önskar helt kort vidröra, på det att vi må klart förstå det ämne, vi undersöka. När vi emottaga Kristus, få vi lifvet. »Detta är vittnesbördet», säger Johannes, »att Gud gaf oss evigt lif, och detta lif är i Hans Son; den som har Sonen, har lifvet». Emellan detta lif och köttet fins ingen gemenskap. Om vi äro uppväckta men icke hafva visshet om förlossning, känna vi oss olyckliga, då vi finna synd i oss, såsom i Rom. 7:de, ty vi äro ännu under lagen och känslan af vårt ansvar. Om vi veta, att vi äro förlossade och hafva blifvit be-seglade med den Helige Ande, har

dock »köttet begärelse mot Anden, och Anden mot köttet»; de motstå såsom alltid hvarandra. Men om vi ledas af Anden, så äro vi icke under lagen. Du har försökt att draga förhoppningsfulla slutsatser från de lifstecken, du funnit i dig; du hade endast ett allmänt begrepp (hvilket alltid åtföljer sann omvändelse) om Guds godhet, starkt genom kunskapen om Kristi död; men allt detta resonering om dig sjelf var ingalunda tro på förlossningen. Du fruktade ännu domen, ehuru du egde hopp, eller åtminstone, om du än betraktade korset och såg, att du der hade hvad du som en syndare behöfde, så sökte du dock något hos dig sjelf; du kunde icke säga, att du i korset egde, hvad du behöfde, ja, att du sjelf var en frukt af Kristi försoning, hvad ditt tillstånd inför Gud beträffar, och när du tänkte på domen, gaf dig ditt tillstånd ingen ro. Att hafva lif är ej detsamma som att hafva förlossning. Båda höra den troen-

de till, men de äro två olika ting. Du sökte bevis för, att du hade lif, i tanke att, om du kunde finna sådana, du skulle kunna bestå i domen; och sedan kanske du på ett obestämdt sätt tänkte äfven på Kristus.

— Du har mycket noga beskrifvit mitt tillstånd.

— Om vi i hjertats enfald lefva nära intill Gnd, så är känslan af Gnds godhet den förherskande, och vi känna oss lyckliga; men om detta ej är fallet, så förmärkes ängslan och oro; ett anklagande samvete låter höra sin röst, och vi känna oss icke lyckliga. Förlossningen har ej blifvit fullt känd af oss. Vi hafva ej trott, att Kristus tagit vår plats i domen och gifvit oss sin plats i härligheten, utan vänta endast på barnskapet, kroppens förlossning. Skriften förenar dessa sanningar i Kristi uppståndelse, som är lifvets kraft och beseglingen på att Hans verk blifvit antaget — att Han (och vi i Honom) kommit helt och hållet

ifrån följderna af vår synd in uti ett annat tillstånd. Vi voro döda i synder, utsatta för domen och hemfallna under döden; Kristus kom ned från himmelen, fullbordade i sin död det verk, som borttagit våra synder, och vi äro döda med Honom. Sedan äro vi också med Honom uppväckta i följd af Hans fullbordade verk och Guds tillfredsställelse dermed. Gud har gjort oss lefvande tillika med Honom och förlåtit oss alla öfverträdelser. Detta är ett lif, hvars fulla gudomliga kraft visar sig i uppståndelsen: det är icke allenast evigt lif, utan äfven befrielse från det tillstånd, hvori vi voro, och försättande uti ett annat, ännu ej till vår utvärtes menniska, men dock verkligt i det vi hafva detta lif. Förlossningen innefattar befrielse från ett tillstånd, hvori jag var, och införande uti ett annat, fritt tillstånd. På denna grund tala vi om kroppens förlossning, hvilken ännu ej egt rum. Lifvet i sig sjelft medför ej denna, ehuru vi deri-

genom känna bördan af det gamla tillståndet, som vi äro uti; men när vi finna, att vi äfven äro förlossade, veta vi, att vi hafva blifvit förda genom värdet af Kristi död utom det gamla adamitiska tillståndet, hvari vi voro, in i Kristus. Derföre hafva vi »frimodighet på domens dag; ty såsom Han är, så äro ock vi i denna verld».

— Jag kan icke helt fatta dessa Skriftens tankar. Jag behöfver lära allt detta; men jag ser skilnaden emellan förlossning och lif, ehuru vi hafva båda i Kristus. Han har dött och är uppväckt. Jag förmodar, jag hade lif förut; men nu har jag i någon mån fattat hvad förlossning är.

— Ja, du var naturligtvis återlöst, och Gud hade i nåd verkat i dig; men såsom jag redan sagt, du såg i Gud en domare, och ehuru du såg glimtar af den gudomliga kärleken, hade du icke tro på en fullbordad förlossning. Se, huru apostelns bevisning i Rom. 5: 19 här har sin tillämpning; »Ge-

nom den enes lydriad göras de många till rättfärdiga» — »Då», säger köttet, »kan jag lefva i synd». Hvad är svaret derpå? »Nej det får du icke. Det vore att åter ställa dig under lagens fordran, och sålunda tillintetgöra, hvad som läres af Kristi lydriad». »Bort det. Vi som dogo ifrån synden, huru skola vi ännu lefva i henne?» Du döptes till Kristi död och är en kristen, derigenom att du har del uti Hans död. Huru kan du lefva i synden, om du har dött med Honom derifrån? Vi hafva nu frihet att öfverlemna oss åt Gud, såsom de der hafva varit döda, men nu lefva.

— Under det den gamla grunden förblifver densamma, förändrar detta dock hela saken. Ehuru jag, hvad grunden för min frid beträffar, redan ser allt helt olika, så behöfver jag dock mera förverkliga allt, eller rättare, jag har nu en grund, hvilket jag ej hade förut. Jag ser, att det står

så i Skriften, och jag måste ransaka den.

— Många sanna kristna äro lika verldsmenniskorna deruti, att de hoppas att allt skall blifva väl, när de komma till himmelen, i stället för att redan nu i tron vara hemmastadda der och såsom Kristi bref vittna derom.

— Men du vill göra oss till rigtiga mönsterkristna, döda, som du säger, för verlden och allt här nere.

— Naturligtvis! »En tvehågsen man är ostadig i alla sina vägar». Det oförderfvade ögat gör hela kroppen ljus. Vi äro icke våra egna. Den nya människan kan ej hafva sitt hjertas föremål här nere; sin tjenst har hon här, så hade ock Kristus, men här var ej Hans hjertas föremål. Verlden är oss korsfäst och vi verlden; och så hafva vi korsfäst köttet tillika med lustarna och begärelserna. Men kom ihåg, att köttet har begärelse mot Anden, och att det behöfves vaksamhet och, hvad vår ökenvandring beträffar, »att utfö-

ra med fruktan och bäfvan vår egen frälsning;» icke emedan vår plats är osäker, utan emedan »Gud är den, som verkar i oss både att vilja och att verka;» och det är en allvarsam sak att stå på Guds sida, när köttet är i oss, och satan använder verlden för att hindra och bedraga oss. Men fäll icke modet, ty Gud verkar i dig; den, som är i oss, är större än den, som är i verlden. Du kan ej förhär-liga Gud i öknens svårigheter, om du ej har blifvit förlossad från Egypten. »Min nåd är dig nog», säger Kristus. »Min kraft fullkomnas i svaghet». »Är Gud för oss, hvem kan vara emot oss?» Hemligheten ligger i ett ödmjukt hjerta, i känslan af beroende och i att med förtroende betrakta Kristus, som har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse. Du kan icke nog misstro dig sjelf eller nog tro Gud. Genom återlösningen är du förd till Gud, och till Hans folk, och såsom Hans barn och församling äro vi kallade att

förhärliga Honom. Sann kännedom om förlossningen för oss in uti fullkomlig frid och gör oss ständigt beroende af Förlossaren. Men om du ej har den förra, så kan du icke hafva den senare; ej heller kan du vandra med Gud, om du ej blifvit förlikt med Honom.

— Det är sant. Tro icke, att jag söker uppställa svårigheter; men det är ännu en fråga, jag önskar göra, för att få klarhet i dessa ting. Vi hafva blifvit lärda att lita på Guds löften för vår frälsning; detta är det talesätt, vi ständigt höra, och om din åskådning är den rätta, förstår jag icke, huru den kan sammanställas med förtröstan på löfterna om frälsning?

— Svaret är mycket enkelt, och jag är glad, att du frågade derom. Detta är just de punkter, vi borde ransaka. Att tro Guds löften är visserligen rätt, och det finnes också många dyrbara löften. Men säg mig: är det ett löfte,

att Kristus skall komma och dö och uppstå igen?

— Nej, Han har kommit, dött och uppstått, och sitter på Guds höggra hand.

— Det är derföre intet löfte, emedan det är en fullbordad verklig händelse. För *Abraham* var det ett löfte, och han gjorde rätt uti att tro det såsom ett löfte. För *oss* är det en fullbordad verklighet, och vi måste tro det såsom en verklighet. Och så talar Skriften. Han trodde, att hvad Gud hade lofvat, det var Han mächtig att ock göra. Men vi tro, att Han *har* fullgjort det verk, som frälsar oss. Det vore otro, att nu betrakta det såsom ett löfte. Det heter: oss »hvilka det så skall räknas, då vi tro på *Honom*, som ifrån de döda uppväckte vår Herre Jesus». Båda de skriftställen, som afhandla denna punkt, finnas i slutet af Rom. 4:de kap. Hvad hjälp på resan hemåt beträffar, hafva vi många uppmuntrande löften: »Jag skall

ingalunda lemna dig, ej heller öfvergifva dig». »Gud är trofast, som icke skall låta eder frestas utöfver hvad I förmån». »Ingen skall rycka mina får utur min hand». »Hvilken skall stadfästa eder intill änden, så att I ären otadeliga på vår Herre Jesu Kristi dag». Jag kunde anföra många andra tröstespråk, dyrbara för oss under svårigheterna på resan. Men det verk, hvarpå jag tror, och som rättfärdiggör mig och förlikar mig med Gud, och hvilket allena och på ett fullkomligt sätt borttager mina synder och förlossar mig, är intet löfte, ej heller kan det betraktas såsom sådant. Det är en fullbordad handling, ett verk, som redan blifvit af Gud antaget.

— Jag ser det mycket klart; och ingenting kan i sanning vara enklare och tydligare. Hvad som rättfärdiggör inför Gud, är icke ett löfte, utan ett fullbordadt verk. Jag har aldrig gifvit akt på detta skriftställe i Rom.

4:de kap. Det är mycket klart. Huru vårdslöst läsa vi ej Skriften!

— Medan vi tala om denna punkt, låt mig fästa din uppmärksamhet vid det sätt, hvarpå nådens verk och vittnesbörd framställes. Du har kanske märkt, att det i Rom. 4:de kap. icke säges »tro på Kristus», huru sant det än må vara, utan »på Honom, som ifrån de döda uppväckte vår Herre Jesus». Petrus säger också: ... »som genom Honom tron på Gud, hvilken uppväckte Honom från de döda och gaf Honom härlighet». Så säger också Herren sjelf om sitt kommande i verlden: »Den som hör mitt ord och tror Honom, som har sändt mig». Vi känna endast Gud genom att känna Kristus. Om jag sålunda känner Honom, känner jag Honom såsom Gud, vår Frälsare; såsom Den, som icke skonade sin egen Son; såsom Den, hvilken uppväckte Kristus, när Han var död för våra synder. Korteligen: jag tror icke allenast på Kristus, utan

också på Honom, som har gifvit Kristus och godkänt Hans verk, som har i Honom gifvit menniskan härlighet; ja, en Gud, som har kommit för att frälsa mig och ej för att döma mig. Jag tror på Honom genom Kristus. När Israels folk hade gått igenom Röda hafvet, trodde de på en Gud, hvilken hade befriat dem och uttagit dem till att vara Hans; det gör äfven jag. Jag känner ingen annan Gud. Om jag genom Kristus tror på Honom, väntar jag på uppfyllelsen af löftet om kroppens förlossning såsom den fullbordade frukten af Hans verk. Sålunda gifver oss kristendomen kärlek i frid under medvetandet om barnskap samt den kraft, som hoppet alstrar, två ting som gifva välsignelse och styrka åt menniskan. Kärleken är källan till allt. Gud älskade först oss, och då vi hafva vår fröjd i Honom, älska vi hvarandra, emedan vi äro delaktiga af Hans natur och hafva Kristus boende i våra hjertan.

— Du framställer den kristne så som en underbar menniska i verlden; mig tyckes vi äro mycket svaga för en sådan ställning.

— Jag kan aldrig med mina ord gifva honom en högre plats, än Gud har gifvit honom i sitt ord. Hvad vår svaghet beträffar, är det godt ju mera vi känna den. Kristi kraft fullkomnas i svaghet.

Uti *A. B. Petersons Förlagsbokhandel* Boijes Bazar n:o 6, Göteborg, finnes en ny serie af bibelspråk, tryckta på fint skrifpapper, format 509×366 m/m. pris 10 öre.

Små böcker i brefformat, 16 sid.

	Kr. öre.
Huru man får frid	—: 8
Trygghet, visshet och glädje	—: 8
De tvänne vägarne	—: 4
Två dogo för mig	—: 4
Varen ock I redo	—: 4
Intet annat än sällhet	—: 4
Den sanna Guds nåd, i hvilken I stån	—: 4
Den förlorade funnen, eller qvinnan från Samarien	—: 5
Förlåtelse, Frid och Föredöme	—: 4

OBS. För mindre requisitioner emottagas frimärken som liquid. Requisition å 1 kr. portofritt, å större requisitioner hög rabatt.

2-bladiga Evangeliska Ströskrifter.

Pris pr 1000 Kr. 5,—

» **100 » —,75**

Innehåll:

- 1 Andens enhet.
- 2 Johannes 3: 16.
- 3 Min omvändelse.
- 4 Sluthelsningen.
- 5 Den döende smygskytten.
- 6 Hvad är förvaradt för dig?
- 7 En viktig fråga.
- 8 Fotografialbumet.
- 9 Fyra ting, som måste ske.
- 10 Gjordt och sagdt.
- 11 »Öfver aderton hundra år sedan.»
- 12 Ett ord till dig.

Tre Hundra Illustrationer med Bibelspråk.

Fint pressadt klotband Kr. 2,25

d:o med guldsnitt » 3,—

